

ת"ד 1990/08/13 - מדינת ישראל נגד ניסים נוני ויצמן

בית משפט השלום לתעבורה בתל אביב - יפו

ת"ד 1990-08-13 מדינת ישראל נ' ויצמן
בפני כב' השופטת שרית קריספין-אברהם

בעניין: מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ניסים נוני ויצמן

הנאשם

הכרעת דין

כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו גרם תאונת דרכים, נזק וחבלה של ממש בגין אי ציות לאור אדום ברמזור, עבירה על תקנה 22(א) לתקנות התעבורה, בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה ונהיגה בקלות ראש, עבירה על סעיף 62(2) בקשר עם סעיף 38(3) לפקודת התעבורה.

על פי עובדות כתב האישום, ביום 22.11.13, בשעה 18:30 לערך, נהג הנאשם ברכב בתל אביב, ברחוב לה גוורדיה, מכיוון מזרח לכיוון מערב ובהגיעו לצומת עם מחלף כביש 20 לכיוון דרום, פנה שמאלה, מבלי לציית לאור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו, חסם דרכו של דרור בן נפתלי, שנהג אותה עת בקטנוע, בנתיב האמצעי, מבין 3 נתיבים, ברחוב לה גוורדיה, מכיוון מערב לכיוון מזרח וממול לכיוון נסיעת הנאשם ושני כלי הרכב התנגשו.

כתוצאה מהתאונה, נחבל בגופו הרוכב המעורב חבלות של ממש - שבר באגן, שברים בירך שמאל, שבר בכף יד שמאל, נזקק למספר ניתוחים, להשתלת פלטינות וברגים ולתקופת אשפוז ושיקום.

כמו כן, ניזוקו כלי הרכב המעורבים.

הנאשם כפר, באמצעות בא כוחו, באחריותו לגרם תאונת הדרכים, אך הודה בתוצאותיה.

פרשת התביעה

מטעם המאשימה, העידו העדים הבאים:

עד תביעה מספר 1, הרוכב המעורב, דרור בן נפתלי, מטעמו הוגשו תעודות רפואיות, שסומנו ת/1 (להלן - המעורב)

עד תביעה מספר 2, רס"ב אלון ניסן, מטעמו הוגשו המסמכים הבאים: ת/2 - הודעת נאשם, ת/3 - סרט וידיאו של זירת התאונה.

עד תביעה מספר 3, עד ראיה, אנטון גרמש (להלן - אנטון).

עד תביעה מספר 4 - רס"ר רועי שפיגלר, בוחן תאונות דרכים (להלן - הבוחן), מטעמו הוגשו המסמכים הבאים:

ת/4 - דו"ח בוחן, ת/5 - לוח תצלומים, ת/6 - מזכר מיום 5.12.12, ת/7 - תצלום לוויין, ת/8 - מזכר נוסף מיום 5.12.12, ת/9 - מזכר מיום 3.12.12, ת/10 - מזכר מיום 26.11.12, ת/11 - סקיצה (3 עמודים), ת/12 - תכנית רמזורים, ת/13 - דו"ח פעולה, ת/14 - תרשים, ת/15 - ניסוי התאמת נזקים, ת/16 - מזכר מיום 25.11.12, ת/17 - מכתב תשובה מחברת אגד.

עד תביעה מספר 5, עד ראיה, בועז אחי לאה (להלן - בועז).

כמו כן, הוגשו בהסכמה דו"ח פעולה, שסומן ת/18 ומזכר, שסומן ת/19 (מחמת טעות, לא ניתנה החלטה על קבלת המסמך וסימונו ולכן, יתוקן הפרוטוקול מיום 1.5.14 בהתאם).

להלן גרסת המאשימה, כעולה מכתב האישום, עדותם של עדי התביעה והראיות שהוגשו:

המעורב נהג בקטנוע ברחוב לה גוורדיה, מכיוון מערב לכיוון מזרח ובהגיעו לצומת עם מחלף כביש 20, עצר בשל האור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו, כאשר משמאלו, עצר אוטובוס. לאחר שהרמזור התחלף לירוק, בחלוף 2-3 דקות, החל בנסיעה, במקביל לאוטובוס ולאחר מספר מטרים, נפגע בצדו והועף מהקטנוע. לדבריו, לא יכול היה לזוז וניידת מד"א שהגיעה למקום, לא יכלה לטפל בו בשל מצבו והזעיקה ניידת טיפול נמרץ למקום.

המעורב הוסיף וסיפר כי בהגיעו לצומת, דלק אור ירוק ברמזור לכלי הרכב במחלף עם כביש 20, מכיוון צפון לכיוון דרום וכעבור מספר דקות, התחלף האור ברמזור בכיוון נסיעתו ואירעה התאונה.

העד נחקר והשיב כי נסע במהירות של 20 קמ"ש לכל היותר, שכן, כאמור לעיל, החל בנסיעה ממצב עמידה.

המעורב נשאל לגבי המהירות שהוצגה על גבי מד האוץ של הקטנוע, 65 קמ"ש והשיב כי מד האוץ והשעון התנתקו מהקטנוע בשל התאונה ולכן, ייתכן ומד האוץ זז כתוצאה מהמכה שקיבל ועמד על כך שמד האוץ אינו משקף את מהירות נסיעתו עובר לתאונה.

המעורב נחקר והשיב כי נכנס לצומת במקביל לאוטובוס, אבל האיץ מעט לפניו ולכן, הוא שנפגע על ידי רכב הנאשם.

המעורב נחקר והשיב נחרצות, כי החל בנסיעה רק לאחר שהאור ברמזור בכיוון נסיעתו, התחלף לירוק.

המעורב נשאל כיצד זה לא הבחין ברכב הנאשם, טרם שהחל בנסיעה לתוך הצומת והשיב כי האוטובוס בלט כחצי מטר קדימה, וכן, מבטו היה מופנה קדימה.

המעורב נשאל לגבי עדותו של אנטון, לפיה היה בנסיעה רצופה לתוך הצומת והשיב כי העד כנראה הבחין בו רק לאחר שהחל בנסיעה. העד עמד על כך שנכנס לצומת לאחר המתנה של כ-2 דקות.

המעורב נשאל לגבי היכרותו עם בועז והשיב כי אין לו כל היכרות מוקדמת עם העד וכי פגש בו לראשונה בבית המשפט. לדבריו, ידוע לו כי ע"ת 5 למד הומאופטיה עם אחותו וכי בשלב מסוים, אחותו סיפרה לו כי יש מישהו שכנראה ראה את התאונה.

המעורב הוסיף כי לא היה לו עניין בבירור פרטי אותו אדם או במהות הקשר שלו עם אחותו.

לגבי מצבו הרפואי העדכני, סיפר המעורב כי עבר ניתוח ארוך לצורך קיבוע שני שברים באגן ו-3 שברים בירך שמאל, שרוסקה, נזקק להשתלה של פלטינות ברגל שמאל, לרבות 15 ברגים וכן, סבל משבר במסרק החמישי של כף יד שמאל.

לאחר הניתוח, אושפז במחלקת טיפול נמרץ למשך 3 ימים, כשהוא מורדם ומונשם ובהמשך, הועבר למחלקה האורטופדית לאשפוז של 3 שבועות.

המעורב מסר כי בשל מצבו הרפואי, הוא אינו יכול היום לשמש כצלם באתרים חיצוניים, כפי שנהג לעשות, עובר לתאונה.

אנטון העיד בבית המשפט, כי ישב בתחנת אוטובוס סמוכה והבחין במפגש בין כלי הרכב ומיד לאחריו, ראה כלי רכב נוסעים מכיוון נסיעת המעורב.

העד נחקר והשיב כי אינו יודע אם המעורב היה במצב של עצירה לפני כניסתו לצומת, או שנכנס בנסיעה שוטפת. עוד העיד כי משמאל לרוכב, שנסע בנתיב הימני ביותר, היה אוטובוס, בנתיב האמצעי וכי מהמקום בו ישב ובשל זווית הראיה, אינו יכול לומר אם האוטובוס עמד או נסע במהירות נמוכה.

בועז העיד בבית המשפט, כי בעת התאונה נהג באופנוע, בשיקוע שברחוב לה גוורדיה, ממערב למזרח, בנתיב הנסיעה הימני ועצר רכבו בשל האור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו. בעת שעמד בצומת, הבחין באוטובוס "אגד", בצבע ירוק, שנסע בנתיב האמצעי במסלול הנסיעה העליון ברחוב לה גוורדיה לכיוון מזרח, בחסות האור הירוק שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו, בולם בפתאומיות, אחרי 2-3 מטרים.

העד הביט לעבר הצומת והבחין ברכב בצבע כסף או אפור, פונה שמאלה, לכיוון כביש 20 לדרום ו"חותך", את האוטובוס. בשלב זה, שמע "בום", אך לא הצליח להבחין מה קרה, בגלל האוטובוס ולאחר שזה התקדם בנסיעה ועזב את המקום, הבחין העד ברכב שבנדון, כשחלקו הקדמי תקוע בגדר בטון, מהרכב עולה עשן וגלגליו הקדמיים ללא אוויר וכן, הבחין בבחור שרוע על הכביש, עם תיק בצבע שחור/אפור והוא נראה "מאוד מאוד פגוע", שכן רגלו הייתה הפוכה מעוצמת הפגיעה.

אחרי מספר דקות, הגיע למקום רכב של מג"ב והורה לעד לעזוב את המקום והוא נסע.

העד מסר את פרטיו למשטרה, כעד לתאונה, כעבור מספר ימים, ב-27.11.13, לאחר ששוחח עם קולגה בשם רפאל,

שסיפר לו כי אחיה של קולגה אחרת, ששמה גל, נפגע בתאונת דרכים ולאחר שהעד שוחח עם גל ועל פי פרטי הזמן והמקום, הבין כי מדובר בתאונה לה היה עד.

העד נחקר והשיב כי עזב את מקום התאונה ובדיעבד, הוא מצר על כך שלא מסר פרטיו על אתר, לשוטרי מג"ב שהורו לו לעזוב את המקום.

העד נחקר והשיב כי לאחר מכן, נסע לביתו ברמת גן, שם סיפר לאשתו על התאונה וכי ביום 27.11.13, פגש את רפאל ובעקבות השיחה עמו, התקשר לגל ווידא כי היה עד לתאונה בה נפגע אחיה.

העד נשאל מדוע לא עצר במקום התאונה, לא ניסה לסייע לנפגע ולא מסר פרטיו לשוטרים במקום והשיב כי מדובר בפעם ראשונה בחייו בה היה עד לתאונה ולכן, לא ידע כיצד לנהוג, אך כיום, מבין כי שגה.

העד הודה כי אם לא היה מדבר עם גל, ייתכן ולא היה מוסר עדות במשטרה.

לגבי נסיבות התאונה, העד נחקר לגבי האוטובוס בו הבחין ועומת עם עדותו של עד תביעה מספר 3, לפיה זה היה אוטובוס של חברת "דן" והשיב כי היה מדובר באוטובוס ירוק מרובע, כנראה של חברת "אגד".

לדבריו, האוטובוס הגיע לצומת לאחר שהוא עצמו עמד והמתין בין 10-20 שניות, באור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו.

העד נחקר והשיב כי לא הספיק לרשום את מספר הרישוי של האוטובוס, אחרי התאונה.

העד נחקר והשיב כי בעמדו בצומת, הביט לכל הכיוונים ולפתע, הבחין ברכב הנאשם פונה בפתאומיות, חוצה לפני האוטובוס ואז שמע "בום".

עד תביעה מספר 2, בוחן משטרתי אלון ניסן, הגיע לזירת התאונה, גבה הודעת הנאשם וצילם בווידיאו את זירת התאונה, סרטון שסומן ת/3.

ת/3 צולם בשעה 19:32, בזירת התאונה, ברקע קולו של העד מוסר את פרטיו האישיים ואת המיקום.

העד מתאר כיוון נסיעת הנאשם, לה גוורדיה ממזרח למערב ופניה שמאלה לכביש 20 לדרום, תוך שהוא מפנה את המצלמה בהתאם.

העד מתאר את כיוון נסיעת המעורב, תוך שהוא מציין כי אינו יודע באיזה נתיב נסע, רק כי נסע ממערב למזרח ומפנה את המצלמה בהתאם.

ניתן לראות בסרטון את רכב הנאשם, כשחזיתו תקועה בגדר הבטון שמשמאל למחלף הירידה לכביש 20 לדרום וכן את הנזק הכבד שנגרם לחזית הרכב ונזק נוסף בכנף קדמית ימנית.

העד צילם פיזור של חלקי רכב, חלקים מהקטנוע ואת הקטנוע עצמו, במחלף הירידה לכביש 20 לדרום. ניתן לראות נזק כבד לחזית הקטנוע.

העד תיעד את תאורת הרחוב בצומת, שפעלה במלואה ואת מערכת הרמזורים, שעבדה באופן תקין.

עד תביעה מספר 4, בוחן משטרתי רועי שפיגלר, הגיע לזירת התאונה, גבה הודעתו של אנטון וערך עבודת בוחנות. מסך ממצאיו והמסמכים שהוגשו מטעמו, קבע הבוחן כדלקמן:

1. רכב הנאשם נסע בנתיב השמאלי ברחוב לה גוורדיה, מכיוון מזרח לכיוון מערב ופנה שמאלה, לעבר מחלף הירידה לכביש 20 לדרום.
2. הרוכב המעורב נסע בנתיב האמצעי ברחוב לה גוורדיה, מכיוון מערב לכיוון מזרח.
3. מערכת הרמזורים במקום הייתה תקינה והנאשם והמעורב יחלו להבחין בהם בנקל, כל אחד מכיוון נסיעתו.
4. בהסתמך על עדותו של בועז, לפיה, האוטובוס שנסע בכיוון נסיעת המעורב, נכנס לצומת בחסות האור הירוק שדלק ברמזור אותה עת ועל פי תכנית הרמזורים, הרי שהנאשם נכנס לצומת כאשר בכיוון נסיעתו דולק אור אדום ברמזור, שכן, אין אור ירוק משותף לשני המופעים שבנדון.
5. המגע בין כלי הרכב היה נוצר כאשר חזית הקטנוע פגעה בכנף ימנית קדמית של רכב הנאשם וזאת הן על פי הנזקים עצמם, כמפורט בדו"ח התאמת נזקים, ת/15 ובתמונות שצילם העד והן על פי כיוון הווקטורים של כלי הרכב, לאחר ה"אימפקט".
6. אזור ה"אימפקט" בין כלי הרכב היה בנקודות שסומנו X1- X2 על גבי התרשים וזאת על פי עדותו של אנטון ושריטה שנמצאה במקום.
7. אחרי התאונה, הקטנוע נזרק על הכביש, החליק על המסלול המוביל לכביש 20 לכיוון דרום, עד למקום עצירתו, הרוכב הועף מעל הקטנוע, נחת בסמוך לחומת הבטון במקום, בנקודה שסומנה בתרשים ורכב הנאשם המשיך בנסיעה, עד שפגע בחומה ונעצר.
8. לוח השעונים של הקטנוע התנתק מגוף הקטנוע, מד ה"טורים" נתפס על 7 ומד האוץ נתפס על 65 קמ"ש, אך אין בכך כדי להעיד דבר על מהירות נסיעתו של המעורב עובר לתאונה, שכן מדובר בשעון מכני והמהירות המוצגת עליו, לאחר המכה שספג בתאונה, הנה אקראית.
9. העד ניסה לאתר את נהג האוטובוס שנסע לשמאלו של המעורב, אך ללא הצלחה.

העד נחקר והשיב כי פגיעת הקטנוע ברכב הנאשם, לא יכלה להסיט את הרכב ממסלול נסיעתו, בשל הפער המשמעותי במשקל כלי הרכב ואת סטיית רכב הנאשם ניתן להסביר על ידי פעולה רצונית של הנאשם.

העד נחקר והשיב כי המיקום הסופי של הקטנוע, 18 מטרים לערך ממקום האימפקט, הושפע מהמגע עם רכב הנאשם, מהעפת הרוכב ומשקלו מעל גבי הקטנוע ומכך שמדובר בירידה. לדבריו, לא ניתן ללמוד מכך על מהירות נסיעת הקטנוע עובר לתאונה.

העד נחקר לגבי תכנית הרמזורים ואישר כי בסוף האור הירוק בכיוון נסיעת הנאשם, יש אור ירוק לכלי הרכב המגיעים מכביש 20 מכיוון צפון וכי אם היו אותה עת כלי רכב מכיוון נסיעה זה, סביר כי התאונה הייתה מתרחשת עם אותם כלי רכב.

העד נחקר לגבי המשקל שיש לתת לעדותו של בועז, נוכח השיהוי במסירת העדות והקשר בינו לבין אחותו של המעורב והשיב כי העד עשה עליו רושם אמין ומסר פרטים שלא יכול היה לדעת, אלמלא ראה את התאונה. עוד הוסיף העד, בתשובה לשאלת הסנגור, כי על פי תכנית הרמזורים, אם הנאשם עבר באור אדום, כנטען, הרי שאחרי האור הירוק לעד המעורב, היה אור ירוק לבועז, כפי שזה העיד בבית המשפט.

לשאלת הסנגור השיב העד כי אין מניעה כי המעורב והאוטובוס, עמדו שניהם בנתיב הנסיעה האמצעי ובחקירה חוזרת, הדגיש כי מבחינת הממצאים ומקום האימפקט, סביר כי הקטנוע נסע בצד הימני של נתיב הנסיעה האמצעי.

ב-18/ת, שהוגש כאמור בהסכמת ההגנה, ציין רס"מ כרמי עובדיה, כי הגיע לזירת התאונה, פגש בנאשם ורשם מפיו כי נסע בנתיב השמאלי ברחוב לה גוורדיה לכיוון מערב, עצר רכבו, בשל האור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו ולאחר שהאור התחלף לירוק, פנה שמאלה, לירידה לכביש 20 לדרום ואת השאר, אינו בטוח ולא זוכר. הנאשם לא ידע לומר מהיכן הגיע הקטנוע וטען כי לא הבחין בו לפני התאונה.

העד ציין כי לא ניתן היה לתקשר עם המעורב, נוכח מצבו הרפואי, לרבות אובדן הכרה.

העד פגש גם באנטון, שמסר לו כי הבחין ברכב הנאשם נוסע, לכיוון מערב, פונה שמאלה בצומת, בנסיעה רצופה ופוגע בקטנוע, שנסע לכיוון מזרח.

פרשת הגנה

מטעם ההגנה, העידו הנאשם ומומחה הגנה, רפי וולמרק (להלן - המומחה) והוגשה חוות דעת מומחה, שסומנה נ/1.

להלן גרסת ההגנה, כעולה מעדות הנאשם, עד ההגנה וחוות דעת מומחה שהוגשה:

הנאשם נהג ברכבו בכביש 20 לצפון, עלה על מחלף לה גוורדיה על מנת לשוב ולפנות חזרה אל כביש 20 לכיוון דרום, הגיע לרמזור לפניו שמאלה ועצר את הרכב, בנתיב השמאלי מבין שניים, בשל האור האדום שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו. לאחר שהאור ברמזור התחלף לירוק, החל בפניה שמאלה ומטרים בודדים לפני שהשלים פנייתו, הרגיש במכה חזקה ומצא עצמו "בתוך קיר". בהמשך, הבין כי אופנוע פגע בו ורכב האופנוע, עף לכיוון המדרכה.

הנאשם לא ידע לומר באיזו מהירות פנה שמאלה, אך העיד כי מדובר במהירות מתאימה לפניה ולזווית בה נסע.

הנאשם העיד כי האופנוע נסע במהירות גבוהה מאוד ופגע ברכב בעוצמה רבה, כך שחש במכה "משמעותית", שלעומתה, המכה שספג מהפגיעה בקיר הבטון, הייתה "פחות משמעותית".

הנאשם מסר כי לא ייתכן שהמעורב החל בנסיעה, לאחר שהמתין לאור הירוק ברמזור וזאת נוכח מהירות נסיעתו.

הנאשם נחקר ואישר כי ביום התאונה זכר טוב יותר את מה שאירע וכי כל מה שמסר לשוטרים, היה אמת.

הנאשם נשאל לגבי מסלול נסיעתו, ממקום עבודתו ביבנה למושב עולש, שם הוא מתגורר והשיב כי נסע על פי הכוונת האפליקציה WAZE. על פי עדותו, היה הנאשם אמור לנסוע בכביש 20 לצפון, עד לחיבור עם כביש 5, אך במהלך הנסיעה, WAZE תיקן את המסלול לכביש 20 לדרום ומשם לכביש 6, דרך מחלף בן שמן.

הנאשם טען תחילה כי תיקון המסלול אירע מיד עם כניסתו לכביש 20 לצפון, מכביש 4, אך הוא לא יכול היה לחזור על עקבותיו, לפני מחלף לה גורדיה - ראה עמוד 13 לפרוטוקול מיום 17.9.14, שורות 15-25, בהמשך טען כי אינו זוכר באיזו נקודה שונה המסלול וכי יצא רק במחלף לה גורדיה, על פי הכוונה של WAZE, שבחר את ה"יציאה המיטבית", על פי עומסי תנועה - ראה עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 3-9 ולבסוף טען כי ייתכן ומראש נקבע המסלול בו נסע לבסוף - ראה עמוד 14 לפרוטוקול, שורות 22-26.

הנאשם הסכים כי המסלול בו נסע אינו הגיוני, לכאורה, אך הוא נותן ל-WAZE לקבוע את המסלול עבורו וסירב למעשה להשיב לשאלת התובע, מה הוא מסלול נסיעתו הביתה, ללא קשר ל-WAZE.

הנאשם נחקר והשיב כי לא נדרש להביט כל הזמן ב-WAZE ובמסלולים המשתנים, שכן הוא מכבה את המסך מקשיב להנחיות קוליות בלבד.

הנאשם אישר כי גרסתו הראשונית לתאונה, כפי שנרשמה ב-18/ת, הייתה תחילה כי עצר באור אדום לפני קו העצירה ונסע באור ירוק ובהמשך נשאל אם נכון שהוסיף ואמר כי אינו בטוח ולא זוכר באיזה אור נכנס לצומת וכי לא ראה מהיכן הגיע האופנוע המעורב, שכן לא ראה אותו לפני הפגיעה והשיב כי אינו זוכר במדויק דברים אלה, אישר אותם, אך טען כי היה מאוד נסער ומבולבל - ראה עמוד 15 לפרוטוקול, שורות 4-13.

בהמשך החקירה, חזר בו הנאשם מגרסתו לפיה אישר כי מסר לשוטר במקום התאונה, כי לא ראה את האופנוע המעורב עובר לתאונה ושוב חזר בו ואמר כי זו גרסתו, אך הוא לא אמר כי אינו זוכר מהיכן הגיע האופנוע, אלא מלמל משפטים כגון: "אני לא יודע", "אני לא זוכר", כיוון שהיה נסער מאוד ומבולבל מאוד - ראה עמוד 15 לפרוטוקול, שורות 17-25.

בהמשך נשאל הנאשם כיצד הוא יכול לטעון שהמעורב נסע במהירות גבוהה, אם לגרסתו, לא הבחין בו לפני הפגיעה והשיב כי ראה את האופנוע לפני הפגיעה ובפגיעה ומהזמן הקצר שהבחין בו, הסיק כי נסע במהירות גבוהה - ראה עמוד 16 לפרוטוקול, שורות 3-15.

הנאשם נשאל כיצד זה הוא חוזר בו מגרסתו הקודמת, לפיה הבחין במעורב רק ברגע הפגיעה והשיב כי לא אמר זאת וכי הבחין במעורב ממשך בנסיעה בנתיב הימני ביותר ומכך הסיק, כי נסע בנתיב הימני גם עובר לתאונה.

בהמשך, בשורה 32, שב הנאשם ושינה גרסתו וטען כי "ראיתי אותו נוסע בנתיב הימני ביותר".

הנאשם נשאל כיצד זה העיד בבית המשפט כי המעורב פגע בו בעוצמה רבה, יותר מעוצמת המכה שספג כשפגע בקיר הבטון, בעוד שבהודעתו במשטרה, לא התייחס כלל לפגיעה מרכב המעורב, אלא לפגיעה בקיר בלבד והשיב כי לא זכר אם האופנוע פגע ברכבו או שרכבו פגע באופנוע, כיוון שהכל קרה במהירות רבה, אך זכר כי הפגיעה הייתה חזקה מאוד.

עוד נשאל הנאשם אם נכון שהסיט רכבו שמאלה, במהלך הפגיעה והשיב תחילה: "אני אמרתי שניסיתי להסיט את הרכב, לא אמרתי שהצלחתי" - עמוד 17 לפרוטוקול, שורה 13 ובהמשך אמר: "הרגשתי חד משמעית שאני מוסט שמאלה, כנראה שהצלחתי" - שורה 17 ולבסוף אמר: " הייתי בנתיב שאמור להמשיך לירידה לאיילון, אני נכנסתי בתוך קיר, אני מסיק מכך שהצלחתי להסיט את הרכב לתוך קיר" - שורות 21-22.

הנאשם נחקר לגבי תכנית הרמזורים והאם ייתכן כי התבלבל בין הרמזורים בכיוון נסיעתו והשיב כי אינו מבין את תכנית הרמזורים, אינו יודע אם יש אור ירוק ברמזור לנסיעה ישר, ברחוב לה גוורדיה למערב, בעת שיש אור ירוק לפניה שמאלה, כיוון נסיעתו וכן טען כי ממקום עמידתו, לא יכול היה לראות את הרמזור לנסיעה ישר.

הנאשם עומת עם טענת בועז, לפיה בכיוון נסיעת המעורב דלק אור ירוק ברמזור, בעת שנכנס לצומת ולפיכך, על פי תכנית הרמזורים, בכיוון נסיעת הנאשם דלק אור אדום והשיב כי הדבר לא ייתכן ודברי העד אינם אמת.

לאחר הפסקה, התחדש הדיון והנאשם נשאל אם במהלך ההפסקה, שוחח עם סנגורו על התיק והשיב כי הדבר נאסר עליו על ידי בא כוחו. הנאשם אישר כי שוחח עם בא כוחו בדרך לבית קפה "ארומה" ולאחר שנשאל אם שוחח עמו רק בדרך, השיב כי שוחח עמו גם בתור לקופה ולאחר שנשאל אם לא ישב לצד הסנגור בבית הקפה, השיב כי ישב לצדו ב"אותו היקף שולחן", הסנגור שוחח עם עו"ד נוספת ממשרדו ואילו הוא, הנאשם, שוחח עם מומחה ההגנה.

בחקירה חוזרת, התבקש הנאשם להבהיר את שנרשם מפיו ב-18/ת והשיב כי אין מדובר בסתירה בין האמור להודעתו במשטרה, שכן המילים "לא בטוח, לא זוכר", התייחסו לכיוון נסיעת המעורב ולא לאור שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו, עת שנכנס לצומת, כפי שניסה התובע להראות בחקירה הנגדית.

עוד נשאל הנאשם אם הסיט את רכבו או הוסט והשיב כי חד משמעית רכבו הוסט שמאלה, כתוצאה מפגיעה חזקה של האופנוע ברכבו, או משהו אחר ואישר כי ייתכן ומדובר בשילוב של השניים.

המומחה הגיש את חוות דעתו, כתחליף לחקירה ראשית.

המומחה הסכים עם ממצאי ומסקנות הבוחן בכל הנוגע לנקודות הבאות:

1. הנזק שנגרם לכלי הרכב המעורבים.

2. נקודת המגע בין כלי הרכב המעורבים.

3. העדר אור ירוק משותף לכלי הרכב על פי תכנית הרמזורים.

המומחה חלק על ממצאי ומסקנות הבוחן בכל הנוגע לנקודות הבאות:

1. מקדם החיכוך של 0.7, כאשר לדעת הבוחן, צריך להיות 0.5-0.6.

2. אי תיעוד ניסוי שדה ראיה באמצעים ויזואליים.

3. המומחה קובע כי על פי הנזק בחזית הקטנוע, המעורב נסע במהירות גבוהה, עובר לאימפקט.

4. בדיקת כלי הרכב המעורבים, נוכח הנזק הכבד שנגרם לקטנוע.

5. קביעת נקודה כ"נקודת האימפקט", כאשר לדעת המומחה, מדובר ב"אזור אימפקט".

6. העדר התייחסות למחזוריות מופעי הרמזור.

7. המומחה קבע, כי בועז עמד ברמזור בכיוון נסיעתו, בין השניות 60 עד 90 וזאת, על פי ניתוח תכנית הרמזורים ובפרק זמן זה, דולק ברמזור בכיוון נסיעת הנאשם, אור ירוק ולא אור אדום. המומחה המשיך וניתח את העדויות השונות בתיק, על סמך ההנחה כי בועז עמד ברמזור, כאמור לעיל, בין השניות 60 ל-90.

8. הקביעה כי הקטנוע החליק 18 מטרים ממקום האימפקט, כיוון שמדובר ברידה בעוד שלדעת המומחה, מדובר בקטע מישורי, כפי שניתן לראות בתמונה 4 ל-1/נ.

9. נתיב נסיעת המעורב, כאשר לטענת המומחה, ייתכן ונסע בנתיב הימני.

לסיכום, קבע המומחה כי לא ניתן לקבוע איזה מכלי הרכב לא ציית לאור האדום ברמזור, בהסתמך על ממצאים מהשטח או תכנית הרמזורים, שכן, עדות עדי הראיה, סותרת זו את זו ואת תכנית הרמזורים ועל פי הנזקים הקטנוע נכנס בנסיעה רצופה. מכל האמור, טען המומחה, לא ניתן לקבוע איזה רכב אחראי לתאונה.

בחקירתו הנגדית, אישר המומחה כי לא נעזר בספרות מקצועית כלשהי בהכנת 1/נ וכי אין בידיו להציג לבית המשפט את החומר המקצועי, למעט חוברת משטרתית בשם "חקירת תאונות דרכים", בו נעזר לצורך הכנת 1/נ.

המומחה נשאל אלו פעולות חקירה ביצע בתיק והשיב כי לא חקר את התאונה, אלא שחזר את אופן התרחשותה.

המומחה נשאל ואישר כי לדעתו ועל פי ניתוח תכנית הרמזורים, בועז עמד ברמזור בין השניות 60 ל-90.

המומחה נחקר ואישר כי כאשר בכיוון נסיעת המעורב אור ירוק, הרי שבכיוון נסיעת הנאשם אור אדום.

בנוגע לעדותו של אנטון בבית המשפט, השיב המומחה כי לא עיין בפרוטוקולים של הדיון, אך אם אנטון העיד כי ראה, אחרי התאונה, כלי רכב נוסעים מכיוון נסיעת המעורב, הרי ש"ברגע שקורית תאונה, אי אפשר להעריך זמנים. תחושת הזמן של אדם אובדת ואי אפשר להעריך אם עברה חצי שניה או כמה דקות" - ראה שורות 4-8 לפרוטוקול, עמוד 25 מיום 17.9.14.

משנשאל, כיצד מתיישבים דברים אלה עם קביעתו הקודמת לגבי בועז, הנסמכת כולה על תחושת הזמן של העד, השיב כי התייחס לזמנים וכי עברו 24 שניות מהרגע שבועז הבחין בתאונה ועד שעצר בצד, על פי עדותו ותכנית הרמזורים.

בנוגע למקדם החיכוך, הפנה התובע את המומחה אל עדות הנאשם, שמסר כי הכביש היה יבש, כפי שקבע הבוחן והמומחה השיב כי ראייה של נהג שונה מזו של איש מקצוע.

המומחה נשאל ואישר כי התיק נסמך כולו על עדויות.

המומחה נשאל אם ייתכן שהמעורב נסע לשמאלו של האוטובוס, בנתיב האמצעי והשיב בשלילה.

המומחה שלל חד משמעית מצב של טעות ברמזור וקבע כי מדובר בכניסה לצומת באור אדום מלא וזאת על סמך בדיקתו בשטח את מופעי הרמזור.

המומחה אישר כי לא התייחס ב-1/נ לגרסת הנאשם, לפיה מסלול נסיעתו הוכתב ושונה על ידי האיפליקציה WAZE, אך טען כי אין בכך כדי להשפיע על חוות דעתו, שכן תיקון המסלול קדם לאירוע.

המומחה נשאל לגבי אפשרויות שונות של זמנים אל מול תכנית הרמזורים, כמפורט בפרוטוקול מיום 17.9.14, עמוד 28, שורות 18-29 ואישר כי גם בשניות 80-110, דולק אור אדום בכיוון הנאשם ואור ירוק בכיוון המעורב, אך קבע כי לא סביר כי נהג האוטובוס המתין 19 שניות לפני שהחל בנסיעה.

המומחה נשאל לגבי תמונות זירת התאונה, בהן ניתן לראות את הירידה לכיוון כביש 20 לדרום וזאת בניגוד לקביעתו ב-1/נ, כי מדובר בקטע מישורי והשיב כי הירידה היא מחוץ לתחום הצומת, אך נכון שכלי רכב לא נשארים סטטיים לאחר תאונה.

לגבי לוח השעונים, טען המומחה כי ההנחיה הנה לשלוח לבדיקה על ידי גורמים מקצועיים, אך לא יכול היה להציג את ההנחיה האמורה בפני בית המשפט.

המומחה נשאל לגבי הסתמכות על עדויות בבית המשפט ב-1/נ, אף שלטענתו, כמפורט לעיל, לא ראה את הפרוטוקולים והשיב כי הסנגור מסר לו את הדברים בעל פה.

המומחה הכחיש כי 1/נ עוסקת בפרשנות ולא במומחיות.

דין והכרעה

לאחר שבחנתי את ראיות הצדדים, אני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל המוטל עליה והוכיחה אשמת הנאשם ואחריותו לגרם התאונה, מעבר לכל ספק סביר.

כאשר עסקינן בתאונת דרכים בגין אי ציות לאור אדום ברמזור בצומת, לא ניתן להכריע בדבר האחריות לגרם התאונה על סמך עדויות המעורבים בלבד ובית המשפט יזדקק לראיות נוספות, כגון ראיות חפציות או עדי ראיה ניטראליים לקרות התאונה.

במקרה שבפני, אין כל ראיה חפצית או ממצא מזירת התאונה, שיש בהם כדי להכריע את הכף לגבי זהות הנהג העבריין-אם הנאשם או המעורב ולכן, תיפול ההכרעה על פי עדויות עדי הראיה לתאונה ועדות הנאשם ובעניין זה, אין מחלוקת בין הבוחן המשטרתי למומחה ההגנה.

לנקודות המחלוקת בין הצדדים בכל הנוגע לזירת התאונה, ניתוח הממצאים ותכנית הרמזורים, אין נפקות ממשית, מקום בו הודה מומחה ההגנה כי: **"זרוק את העדים, אין לך תיק. זו מילה מול מילה ואין תיק"** - עמוד 26 מיום 17.9.14,

שורה 3, " בתאונה באור אדום, כשיש שני נהגים, התיק מתבסס על עד ניטרלי ולא על ממצאי בוחן".

מן האמור עולה, כי בצדק טען ב"כ המאשימה בפני המומחה, כי 1/נ עוסקת בפרשנות ולא במומחיות בתחום חקירת ושחזור תאונות דרכים.

מעדותו של אנטון, שפורטה לעיל, ניתן ללמוד כי מספר שניות או מספר דקות לאחר התאונה, לגרסתו, נסעו כלי רכב נוספים מכיוון נסיעת המעורב, עקפו את הרכב שעמד וצפרו.

עוד מסר אנטון, כי אינו יודע אם המעורב היה בעצירה או בנסיעה שוטפת, טרם שחצה את קו העצירה, שכן, לא הבחין בו לפני כן וזאת בניגוד לנטען בסיכומי ההגנה.

בנוסף, גרסה הראשונית שמסר אנטון לשוטר בזירת התאונה, כפי שתועדה ב-18/ת, שהוגש בהסכמת ההגנה, נאמר: "**הסתכל על הצומת וראה את הרכב הפרטי נוסע על הגשר לכיוון מערב בנתיב שמאלי ונכנס לצומת בנסיעה רצופה שמאלה ופגע ברוכב הקטנוע..**"

גרסה זו של העד סותרת גרסת הנאשם, לפיה עצר רכבו והמתין שהאור ברמזור בכיוון נסיעתו, יתחלף לירוק.

ב-1/נ, התייחס המומחה להודעתו של אנטון במשטרה, שלא הוגשה בבית המשפט, כמפורט בפרוטוקול מיום 1.5.14 וקבע כממצאים וכבסיס למסקנותיו הסופיות, דברים שלא נמצא להם זכר בעדותו של אנטון בבית המשפט - ראה סעיפים ה', ו', ז', ט'.

מעדותו של בועז, שפורטה לעיל ומבחינתה אל מול תכנית הרמזורים, ניתן ללמוד כי כאשר בכיוון נסיעת בועז דולק אור אדום ברמזור, כפי שהעיד, הרי שבכיוון נסיעת המעורב דולק אור ירוק ובכיוון נסיעת הנאשם, דולק אור אדום.

כפי שפורט לעיל, לא ניתן לדעת בדיוק באיזה טווח שניות ובאיזה שלב של מחזוריות מערכת הרמזורים בצומת, אירעה התאונה, אם בטווח של השניות 60 עד 90, כפי שקבע המומחה, או בטווח השניות 80 עד 110, כפי שהציג בפניו התובע ולכן, קביעתו החד משמעית של המומחה, כי התאונה אירעה בטווח השניות 60 עד 90 וכל המסקנות הנסמכות על קביעה זו, אין בהן ממש.

באשר לטענות ההגנה, בסיכומיה, כנגד עדותו של בועז והקשר בינו לבין אחותו של המעורב, הרי שמצאתי את עדותו של בועז אמינה ומהימנה, על אף שניתנה באיחור ובנסיבות שפורטו בעדותו.

בועז תיאר את מצב כלי הרכב, עובר לתאונה ולאחריה, לרבות מצבו של המעורב, כפי שניתן לראות גם בלוח התצלומים, מיקום כלי הרכב ופרטים נוספים מהם ניתן לקבוע כי אכן היה עד לתאונה שבנדון.

אכן, יש להצר על כך שלא עצר במקום ומסר פרטיו לשוטרים שהגיעו לזירת התאונה על אתר, אך מצאתי כי ההסבר שנתן לעזיבתו את המקום הנו מניח את הדעת ואין בו כדי לפגוע באמינותו.

בנוגע למחלוקת בין אנטון ובוועז בקשר לאוטובוס שבנדון, אם של חברת "דן" או של חברת "אגד", הרי שאין בכך כדי

להשפיע על מכלול הראיות בתיק.

יודגש כי ב-17/17, מטעם חברת "אגד", שהוגש בהסכמת ההגנה, נרשם: **"אני חייבת להדגיש כי אוטובוס ירוק עירוני יש לא רק בחברת אגד וייתכן וזה כלל לא אוטובוס שלנו"**.

ההגנה לא הניחה כל תשתית ראיתית לטענתה כי הבוחן היה חייב לשלוח את מד האוץ לבדיקה במעבדה רלוונטית וההסבר שנתן הבוחן בנוגע להיות לוח השעונים מכני ולכן, המהירות בה "נתפס" והוצגה עליו לאחר התאונה, הנה מהירות אקראית, מקובל עלי ואני דוחה טענת ההגנה.

ההגנה בסיכומיה טענה כנגד ההבדל בין הסקיצה שערך הבוחן ובה מדד חריץ המתחיל במרחק של 13 מטרים מאי התנועה, בעוד שבתרשים ציין מרחק של 15 מטרים מאי התנועה ואישר בבית המשפט כי הסקיצה מדויקת יותר. על פי קביעת המומחה, אם מדובר ב-13 מטרים, הרי ניתן ללמוד מכך שהמעורב נסע בנתיב האמצעי ואם מדובר ב-15 מטרים, הוא נסע בנתיב הימני.

על פי עדותו של הבוחן, אני קובעת כי הרישום בסקיצה הוא הרישום המדויק, דהיינו, החריץ מתחיל במרחק של 13 מטרים מאי התנועה ומהווה תימוכין נוספים, גם לדעת המומחה, לכך שהמעורב נסע בנתיב האמצעי, מימין לאוטובוס, כפי שקבע הבוחן.

בנוגע לעדות הנאשם, הרי שעדותו עשתה רושם לא אמין בבית המשפט.

בצדק טען ב"כ המאשימה בסיכומיו, כי הנאשם לא הציג גרסה אחידה ועקבית באשר לאופן התרחשות התאונה ונקודות רבות בעדותו, העלו תמיהות ושאלות.

מסלול הנסיעה אותו תיאר הנאשם אינו הגיוני ואינו סביר והנאשם לא השכיל לענות באופן הגיוני על השאלות שנשאל בחקירתו הנגדית לגבי מסלול הנסיעה ונקודת הזמן והמרחק בה הורתה לו האפליקציה WAZE, לשנות את המסלול ולחזור על עקבותיו.

הנאשם העיד על עצמו שאינו נוסע אפילו במסלול המוכר והידוע ממקום עבודתו לביתו, מבלי להיעזר באפליקציה שבנדון ונראה כי עיקר מעייניו, עובר לתאונה, היו לגבי ההכוונה שקיבל ומסלול נסיעתו ובנסיבות אלה, ייתכן בהחלט כי לא נתן דעתו לאור שדלק ברמזור בכיוון נסיעתו.

כאמור לעיל, אנטון מסר לשוטר בזירת התאונה כי הנאשם פנה שמאלה בנסיעה רצופה, בניגוד לגרסת הנאשם.

הנאשם טען תחילה כי המעורב נסע במהירות גבוהה, אך מחקירתו הנגדית, התברר כי מדובר בהסקת מסקנה בלבד, שכן לא הבחין בו עובר לתאונה.

הנאשם שב ושינה גרסתו בסוגיה זו, כפי שפורט לעיל ועשה רושם מתחמק ולא אמין.

טענת הנאשם, לפיה המעורב הסיט אותו מנתיב הנסיעה, בשל המהירות הגבוהה בה נסע, אינה סבירה כלל ועיקר וההסבר שנתן הבוחן לחוסר הסבירות של טענה זו, מקובל עלי במלואו.

מכאן, שטענה זו משליכה אף היא על חוסר אמינותו של הנאשם.

הנאשם גילה חוסר אמינות גם בכל הנוגע לשאלות שנשאל לאחר ההפסקה בעדותו, לגבי שיחתו עם הסנגור במהלך ההפסקה ולמותר לציין כי אם ניסה הנאשם להתחמק מלהשיב תשובה ישירה ועניינית בנושא שולי כל כך, יש בכך כדי להשליך על עדותו בכללותה, גם בנוגע לעניינים מהותיים יותר, הנוגעים לכתב האישום עצמו.

לאור כל האמור לעיל, הנני קובעת כי המאשימה עמדה בנטל הנדרש ממנה במשפט פלילי, הוכיחה אשמת הנאשם מעבר לכל לספק סביר, ולכן אני מרשיעה את הנאשם בעבירות המיוחסות לו בכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ג טבת תשע"ה, 14 ינואר 2015, במעמד הצדדים